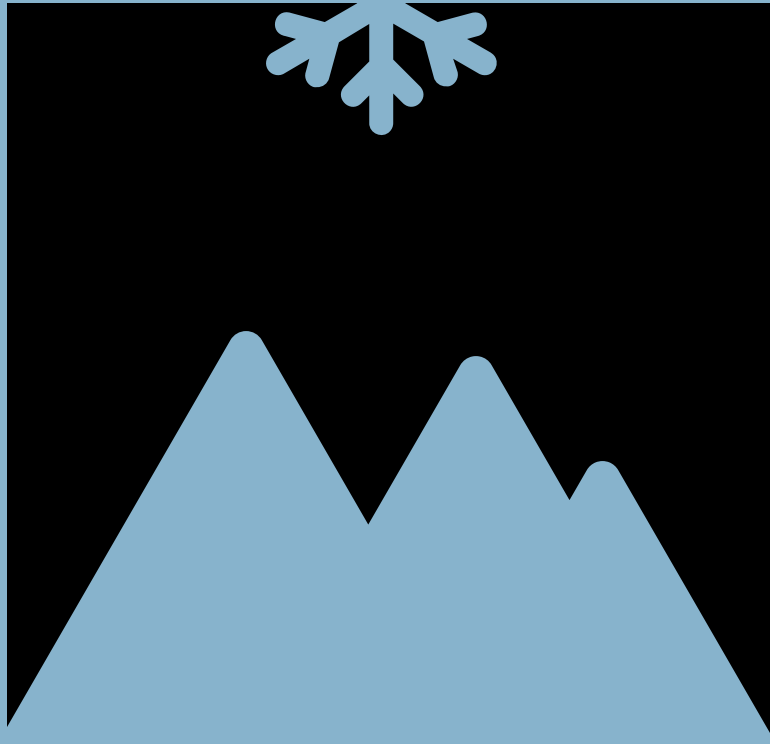

1

Můj příběh začíná ve vysokých nadmořských výškách, tam, kde se vrcholky hor dotýkají mraků a vládne věčný mráz. Narodila jsem se jako drobná sněhová vločka a dopadla na obrovský horský ledovec. Tady voda nikam nespěchá, odpočívá v pevném skupenství a čeká na první jarní paprsky, které ji probudí k životu.

2

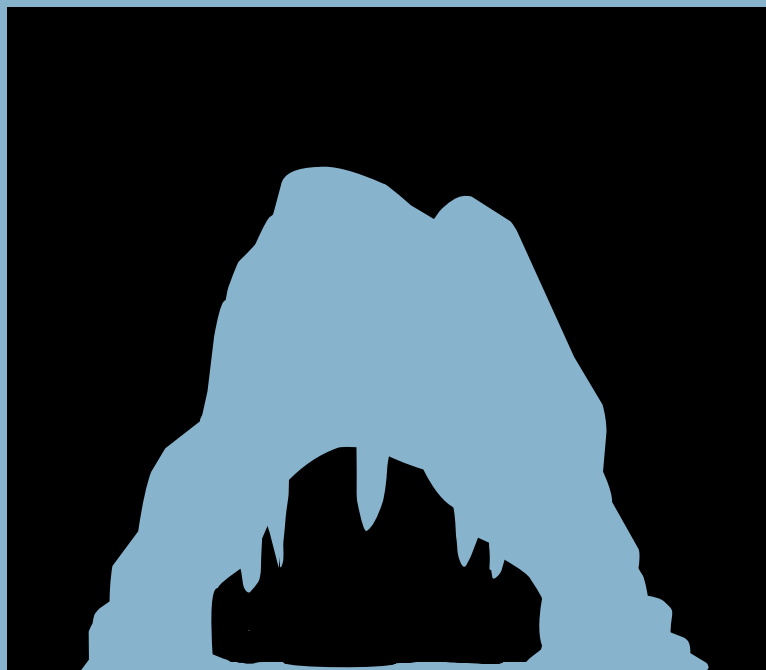
Když se jarní Slunce konečně opřelo do skal, začala jsem měnit svou podobu. Ze sněhu a ledu se stala čirá tekutina. Jako malý pramínek teď stékám po úbočí hory, hledám si cestičku mezi kameny a díky gravitaci mířím stále níž do údolí. Cítím, jak se ke mně přidávají další pramínky, až společně vytvoříme dravý horský potok.

3

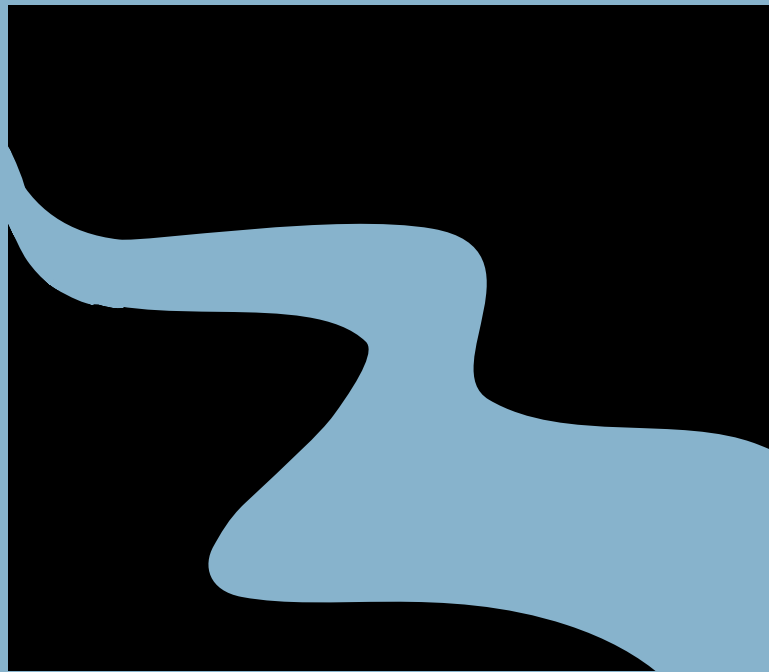
Moje cesta se náhle zrychluje! Koryto řeky narazilo na prudký terénní zlom a já se s obrovským hlukem řítím z vysoké skály dolů. V tomto vodopádu se voda tříští o kameny a silně se okysličuje. Je to nejdynamičtější část cesty, kde má voda obrovskou sílu – dokáže hloubit hluboké tůně pod vodopádem a opracovávat i ty nejtvrdší balvany.

4

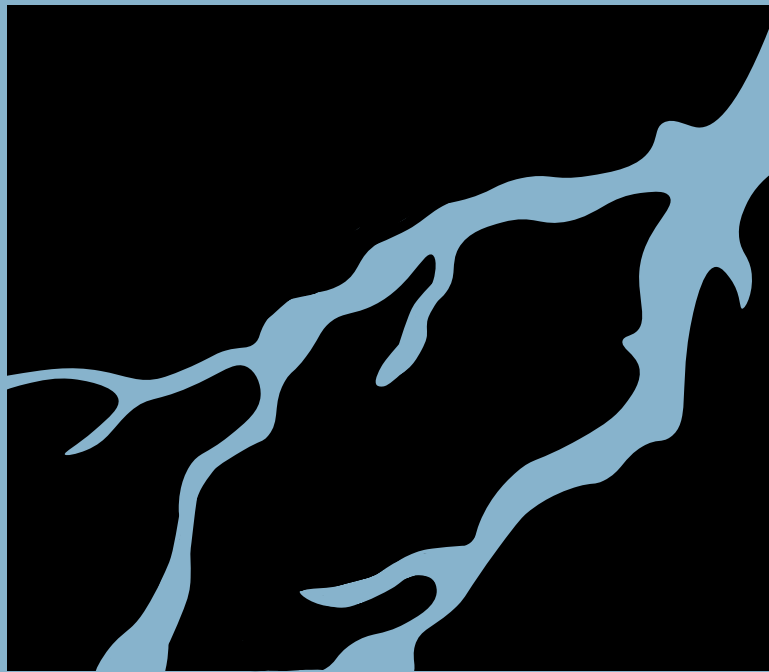
Někdy se mi do cesty postaví puklina v zemi a já zmizím z povrchu. Prosakuji hluboko do podzemí, kde vápencové skály tvoří tajuplné jeskyně a labyrinty. Tady jako podzemní řeka pomalu omývám krápníky a vytvářím skryté dómy. Je to tichá a chladná část mého putování, než se skrze vyvěračku opět dostanu ven na denní světlo.

5

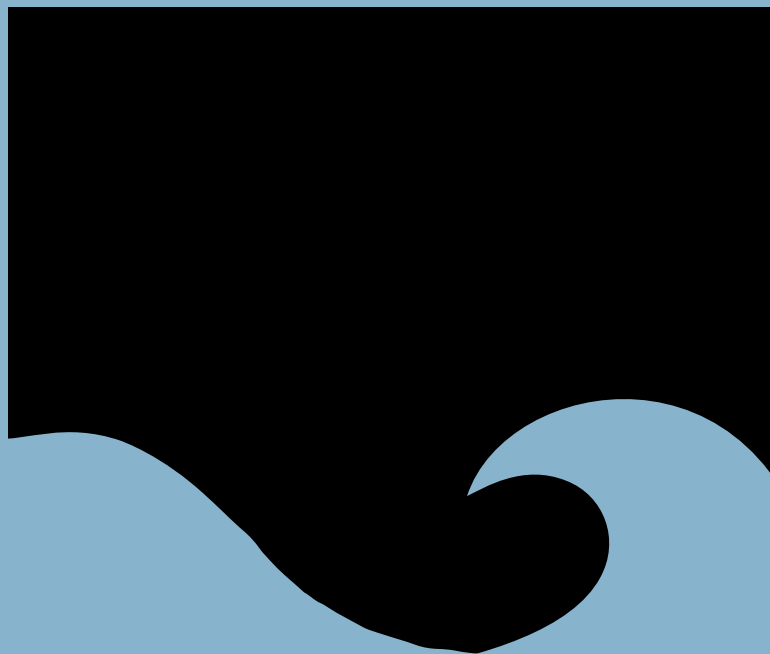

Opustila jsem hory i skály a vplula do široké nížiny. Tady už nikam nespěchám, moje voda teče líně a klidně. Protože je krajina rovinatá, začínám se kroutit do velkých zatáček, kterým říkáme meandry. V každém oblouku na vnější straně břeh obrušuji a na vnitřním usazuji písek a hlínu, kterou jsem si přinesla jako suvenýr z dalekých hor.

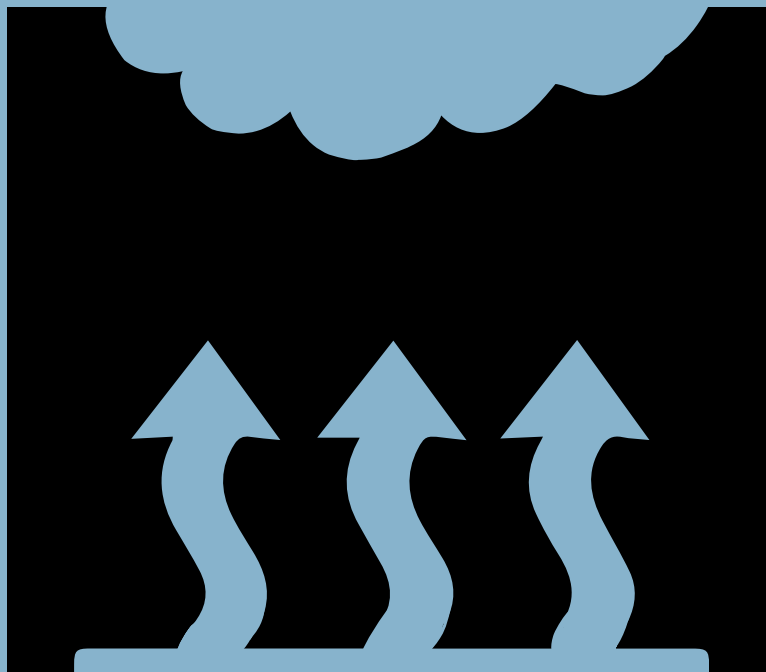
6

Cítím ve vzduchu sůl a
dálku, cíl mé cesty je už
velmi blízko. Moje koryto
se začíná větvit na
mnoho ramen a malých
ostrůvků, které shora
vypadají jako kořeny
stromu. Tomuto
rozvětvenému ústí do
moře říkáme delta. Moje
sladká voda se zde
poprvé mísí se slanou
vodou mořskou a
ukládám zde poslední
zbytky úrodných nánosů.

Konečně jsem doma!
Stala jsem se součástí
nekonečného světového
oceánu, který pokrývá
většinu naší planety.
Tady vládne příliv a odliv
a obrovské mořské
proudy mě pohánějí k
dalekým břehům úplně
jiných kontinentů. Jsem
jen jednou malou kapkou
v širém oceánu nebo
moři, ale bez nás všech
by na Zemi nebyl život,
jak ho známe.

Slunce se do mě znovu opřelo a já cítím, jak se stávám lehkou jako dech. V podobě neviditelné vodní páry stoupám vysoko k obloze. Tam se v chladu znovu změním v kapičku a vytvořím bílý nadýchaný mrak. Vítr mě pak jako neviditelný posel odnese zpět nad hory, kde spadnu jako déšť nebo sníh. Můj velký koloběh totiž nikdy nekončí.